

SONSUZA FOREVER

SELÇUK ARTUT

cda|projects

İstiklal Cad. No:163 Mısır Apt. K:2 D:5, Beyoğlu/İstanbul
t: +90 212 251 1274 – 251 1214 • www.cda-projects.com

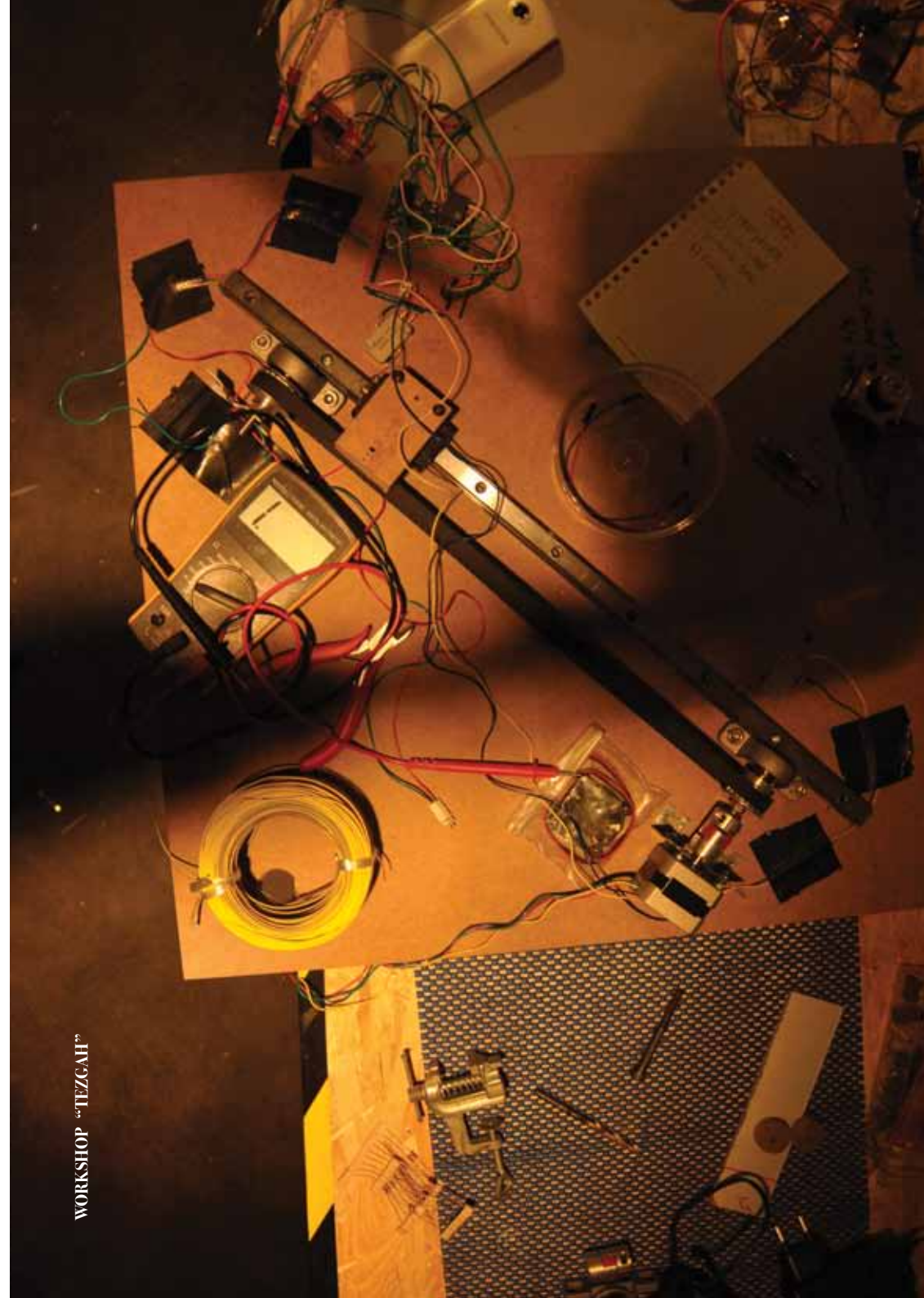
SONSUZA FOREVER

FOREVER SONSUZA

CONTENTS İÇİNDEKİLER

MOTIVATION MOTIVASYON.....	6/7
BELIEF İNANÇ.....	8/11
FOREVER SNAP SONSUZA YAPIŞIK.....	14
FOREVER SPRING SONSUZA BAHAR.....	17
WHAT IS NEW ABOUT NEW MEDIA? YENİ MEDYANIN NERESİ YENİ?	22/26
FOREVER NONSENSE SONSUZA ANLAMSIZ.....	29
FOREVER TOGETHER SONSUZA BERABER.....	33
FOREVER OPPOSING SONSUZA KARŞI.....	37
FOREVER MOMENTUM SONSUZA MOMENTUM.....	41
FOREVER YOUNG SONSUZA GENÇ.....	45
TECHNOLOGICAL-MEDIA-DEPENDENT ART AND ITS REPRESENTATION TEKNOLOJİK MEDYA BAĞIMLI SANAT VE TEMSİLİ.....	50/55
FOREVER A-B SONSUZA A-B.....	59
TECHNOLOGY BECOMING CORPOREAL VÜCUTSALLAŞAN TEKNOLOJİ.....	66/68
FOREVER ORDERED CHAOS SONSUZA DÜZENLENMİŞ KAOS.....	71

Electricity is not a man-made invention. It is a resource that alters the mankind with its widespread use. The world has rapidly changed when humans had succeeded ruling over electricity as a result of their drive to control. When John Cage was talking about Electronic Music, he mentioned the dilation of the concepts in music. As long as electricity exists, the musical note could be eternally long, and sound could be generated in much higher volumes.

Artworks also discovered new positions in the changing and improving dimensions. Jean Tinguely prefers to show all the operational parts of the system while forming his kinetic works on electric structures installed on mechanical systems. The work became mechanized and the noise became a part of it. In this sense, chaos fed humans as a fruit of Industrial Revolution and the World Wars.

Forever Series is a minimal and perfectionist bearing series of works that examines the structure of chaos and machines from a different perspective. As long as electricity exists, perfect global forms that continue to do their programmed movements will wander an infallible line of the physical world in a minimalist manner. This wandering status will be obtained in a kind of repetition that will withdraw people from thinking. Chaos will become normal and eternity will extend to repetition.

Elektrik insan icadı birşey değildir. Yaygın kullanımı ile insanı başkalaştıran bir varlıktır. İnsan kontrol güdüsünün bir parçası olarak elektriğe de hükmedebilir hale geldikten sonra dünya hızla değişmiştir. John Cage Elektronik Müzik'ten bahsederken müzikteki kavramların genişlemesinden bahseder. Artık nota, elektrik var oldukça sonsuz uzunlukta olabilecektir, ses elektrik var oldukça daha yüksek volüme üretilebilecektir.

Sanat eserleri de değişen ve gelişen boyutlar içinde kendilerine yeni yerler bulmuşlardır. Jean Tinguely kinetik yapıtlarını mekanik sistemler üzerine kurulu elektrikli yapılardan oluştururken sistemin tüm operasyonel parçalarını tercihen seyirciye göstermektedir. Eser makinalaşmış, gürültüsü işin parçası olmuştur. Bu anlamda kaos, Endüstri Devrimi ve dünya Savaşları'nın meyvesi olarak insanları beslemiştir.

Forever Serisi bu kaos ve makina yapısına başka bir kaldırımdan bakan minimal ve mükemmeliyetçiliği barındıran bir çalışmalar serisidir. Elektrik var oldukça, programlanmış hareketlerini yapmaya devam edecek küresel mükemmel formlar fiziki dünyada şaşmaz bir çizgiyi minimalist bir tavırla gezinmektedirler. Bu gezinti hali insanı düşünmekten vazgeçirecek bir tekrar içinde süre gelecektir. Kaos normalleşecek sonsuzluk tekrara uzanacaktır.

Believing is the result of the reality we create in our mind. Our paradigms that we shape with all our value judgements and observations on earth define our own realities. On the heights of our pyramid of believed values, we convert values that we feel more intensely into facts we almost give up questioning. Belief is, then, the heights of this pyramid. Our beliefs that we have redeemed unquestionable are sides of us that are obstinate, unafflicted.

Following an understanding in which post - enlightenment philosophical views were surrounded with rationality, people's clerical beliefs in science and technology started to emerge. Now, people's lives were shaped by the rational solutions proposed by rational thinking (science) rather than promises devoted to their god. The deterministic period in which science was the sole solution was shaken and got stochastic at the beginning of the 20th century by the theories of relativity and uncertainty and it began to be wondered whether phenomenology could explain another causality. As a result of people's technological enthusiasm and interactions, art, following periods like Futurism, Fluxus content-wise, was also started to be founded on new esthetical values. As a period, when Jean Tinguely's works are evaluated, the machine esthetics he has built has been revealed along with the entire kitchen for the audience. The belief in technology meets a deterministic esthetics. The mechanisms displayed in front of the eyes of the audience present the structure of a working system as an esthetical form. The period is a process in which people wonder what (else) the machines could do. Could a machine paint? Could it produce music? Today, what requires to be mentioned is that this process is over, that people have given up questioning what machines could do and that they are now questioning what could be done with the machines.

At this point, I believe that, for works of art produced by machines and computers, the visual esthetics criteria shall be kept away from the kitchen of the works. My belief in technology reveals itself more dialectically for me. In my series titled "Forever", I question the boundaries of the belief that is formed by the unbendable visual reality remaining along the line of magic. It gives me a pleasure to answer the frequently asked "how does this system work?" question as 'with magic' and concealing how the system works creates a polarized contrast with the minimal state of the work exhibited with its structural complexity. Our belief in rationality and reality is bent again by rationality and reality. The spell-binding pleasure of the alternate, magical worlds presented to us by the magicians and keeping the realities that tell about the 'us' that could live amongst all our unbendable beliefs in life to 'us', for the sake of reinforcing our question "is there another?", maintain us as us, as important values.

Zihnimizde var ettiğimiz bir gerçekliğin sonucudur inanmak. Tüm değer yargılamızla ve dünyadaki gözlemlerimizle şekillendirdiğimiz kalıplarımız bize kendi gerçekliklerimizi tanımlar. İnanığımız değerler piramitinin tepelerinde daha yoğun hissettiğimiz değerleri neredeyse sorgulamaktan vazgeçtiğimiz olgulara dönüştürürüz. İşte piramitin bu tepecikleridir inanç. Sorgulanmaz hale getirdiğimiz inançlarımız inatlaştığımız, sarsamadığımız taraflarımız.

Aydınlanma sonrası felsefi görüşlerin rasyonalite ile çevrelediği bir anlayışın peşi sıra insanların bilim ve teknolojiye bağlı inançları ortaya çıkmaya başladı. Artık insanların hayatlarını tanrılarına adadıkları sözlere rasyonel düşüncenin (bilimin) önerdiği rasyonel çözümler şekillendiriyordu. Bilimin yegane çözüm olduğu deterministik süreç 20.yy başlarında relativite ve belirsizlik kuramlarıyla sarsılarak stokastikleşmiş ve “fenomenoloji başka bir nedenselliği açıklar mı?” kapıları zorlanmaya başlanmıştır. İnsanların teknolojik hayranlıkları ve etkileşimleri sonucu sanat, içerik açısından Futurizm, Fluxus gibi dönemlerin peşi sıra yeni estetik değerler üzerine kurulmaya başlanmıştır. Dönem olarak Jean Tinguely'nin eserleri incelendiğinde kurguladığı makina estetiği tüm mutfağı ile izleyicilerin gözleri önüne sunulmuştur. Teknolojiye olan inanç, deterministik bir estetik ile buluşmuştur. İzleyicinin gözleri önünde sergilenen mekanizmalar, çalışan sistemin yapısını estetik bir form olarak sunmaktadır. Dönem insanların makinaların neler yapabileceğini merak ettiği bir süreçtir. Acaba bir makina resim yapabilir mi? Müzik üretebilir mi? Bugün bu sürecin sona erdiğini insanların makinaların neler yapabileceğini artık sorgulamaktan vazgeçtiği makinalar ile neler yapabileceğini sorguladığı bir dönemin başladığını konuşmak gerekiyor.

Ben bu noktada makinalar ve bilgisayarlar ile üretilen sanat eserlerinde görsel estetik kriterinin işin mutfağından uzaklaşması gerektiğini

İNANÇ

İNANÇ

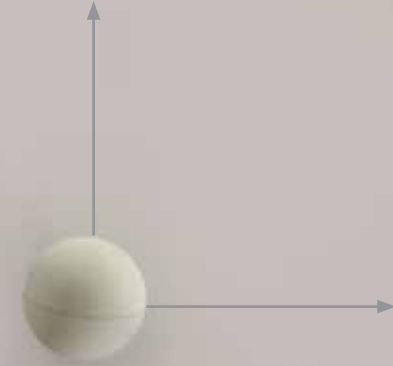
düşünüyorum. Teknolojiye olan inancım benim için daha diyalektik bir şekilde kendini gösterir oldu. Forever isimli serimde sihirbazlık çizgisinde kalan sarsamadığımız görsel gerçekliğin oluşturduğu inancın sınırlarını sorguluyorum. Sıkça sorulan bu sistem nasıl çalışıyor sorusuna sihir ile demek bana keyif veriyor ve sistemin nasıl çalıştığını saklamak işin yapısal karmaşıklığı ile sergilenen minimal hali arasında kutuplaşmış bir kontrast yaratıyor. Rasyonelliğe ve gerçekliğe olan inancımız yine rasyonellik ve gerçeklik ile sarsılıyor. Sihirbazların bize sunduğu alternatif büyülü dünyaların bizi bizden alan hazzını, hayattaki tüm sarsılmaz inançlarımız etrafında yaşayabileceğimiz bizi bize anlatan gerçekliklerini başkası var mı sorumluzu pekiştirmek adına var etmek önemli bir değer olarak bizi biz yapmaya devam ediyor.

FOREVER SNAP "SONSUZA YAPISIK"

FOREVER SNAP SONSUZA YAPIŞIK

ON FLAT WALL SURFACE MOVEMENT IN 2 AXIS (X and Y)
DÜZ DUVARDA 2 EKSENDE HAREKET (X ve Y)

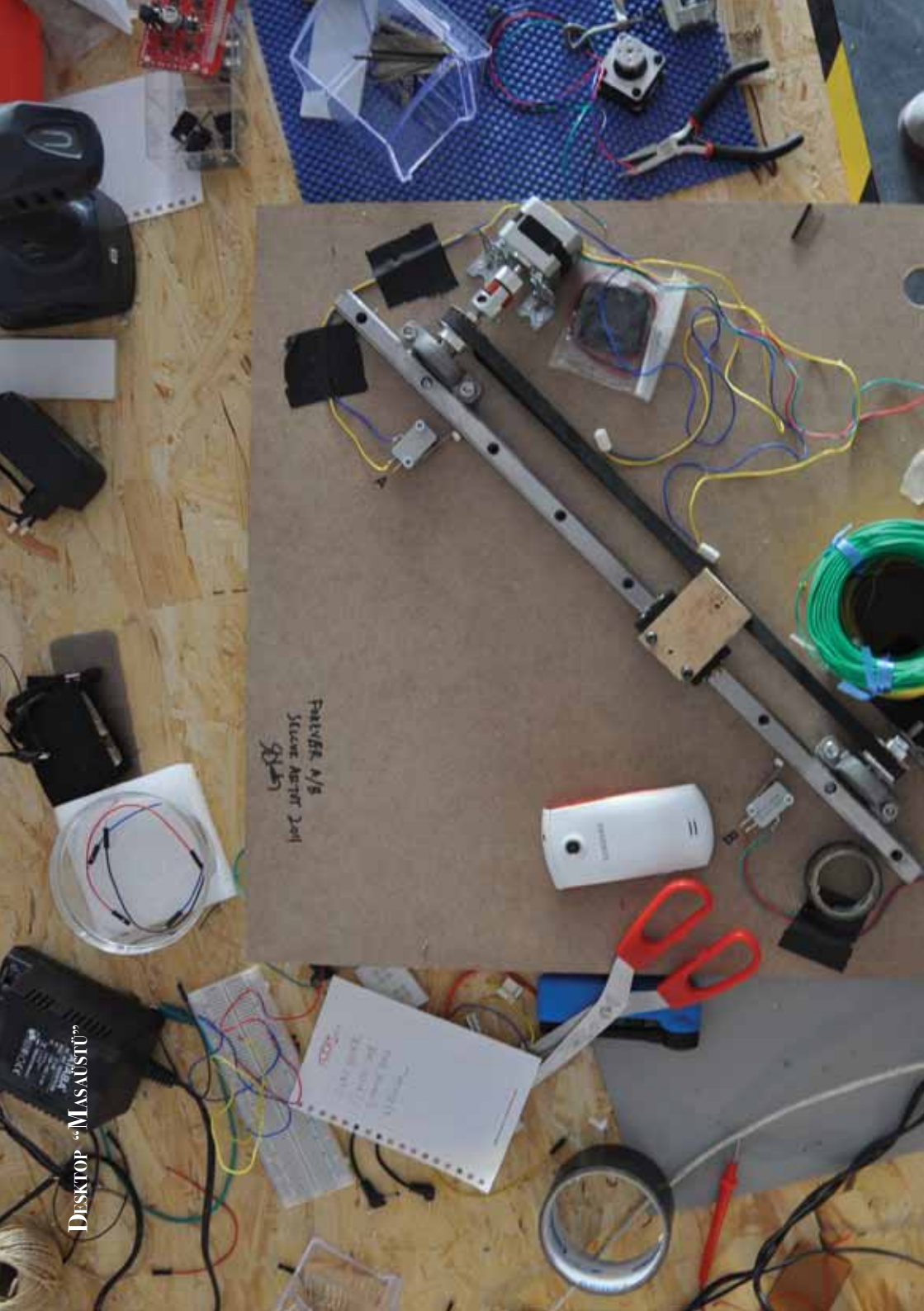
FOREVER SNAP
SONSUZA YAPIŞIK

Kinetic Programmed Sculpture Kinetik Programlanmış Heykel

70 cm x 70 cm

<http://www.selcukartut.com/forever/foreversnap>

DESKTOP "MASAUSTU"

FOREVER SPRING
SONSUZA BAHAR

FOREVER SPRING SONSUZA BAHAR

CIRCULAR MOVEMENT IN TANDEM
BERABER DAİRESEL HAREKET

Kinetic Programmed Sculpture Kinetik Programlanmış Heykel
50 cm x 50 cm x 70 cm

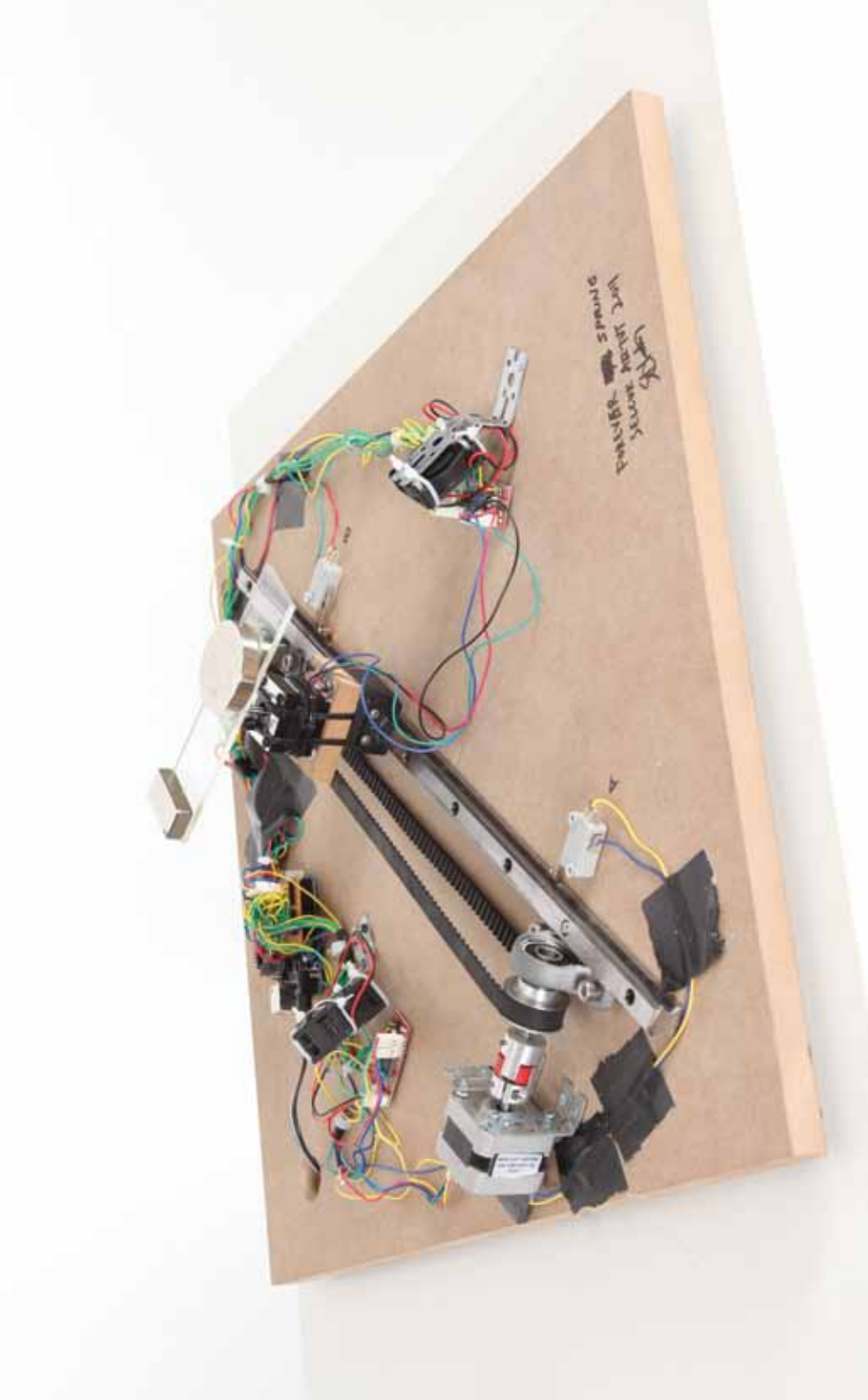
<http://www.selcukartut.com/forever/foreverspring>

FOREVER SPRING "SONSUZA BAHAR"

FOREVER SPRING MECHANISM "SONSUZA BAHAR MEKANIZMA"

Exalting the new is a current phenomenon incorporated into us by modernity. The fear of the new in the un-informed, dark ages of history changed into a passion for pursuing the light after the enlightenment. Aiming un-questioningly for what is new, with science becoming updated in our rejuvenation, has evolved into a life-style. Scientific discoveries made one after another each day, have popularized rapidly the people making those findings and have made them known and familiar to everyone. Modernity has become an era in which many successful scientists like Einstein, Madam Curie, Edison have become more recognized in the society than many prominent artists. Surely, this social change exalting the new made itself evident in art too. Even rooted branches of art like painting, sculpture, music started transforming rapidly. The artist brought into existence the desire to find what is new, pursued by the scientist, as a technique to produce content in her/his art.

Changing an unprecedented and matchless, new idea into artwork started to emerge as a success criterion of the artists. Imitative esthetical approaches were replaced by conceptual esthetical discoveries. By this means, we see the emergence of art movements like Cubism, Expressionism diverging with significant boundaries in-between. Artists re-claimed the fame they had been lending to the scientists. Yet, the passion to see the new has resulted in a behaviour in which people consume the works rapidly. Especially in the 20th century, when we look back at the past considering conceptual productions, we are witnessing a highly accelerated change. While sculpting civilizations, the “speed” phenomenon which is part of this change also revealed, due to its nature, the concepts it is hosting. “Speed” renders a pleasure structurally important; a pleasure in which details are ignored or with the cliché expression, a pleasure in which the big picture is not perceived, yet where process and experience become more important. This is why, the modernity-period

works have stepped back a bit in terms of the intensity of content and have adopted instead formalist approaches. Surely, responding to this position of art, genres have emerged for which we could give examples under the general title of “Conceptual Arts”. Amidst all these developments, what is new has been consumed rapidly and an understanding along the lines of a sort of capitalism has moved into art.

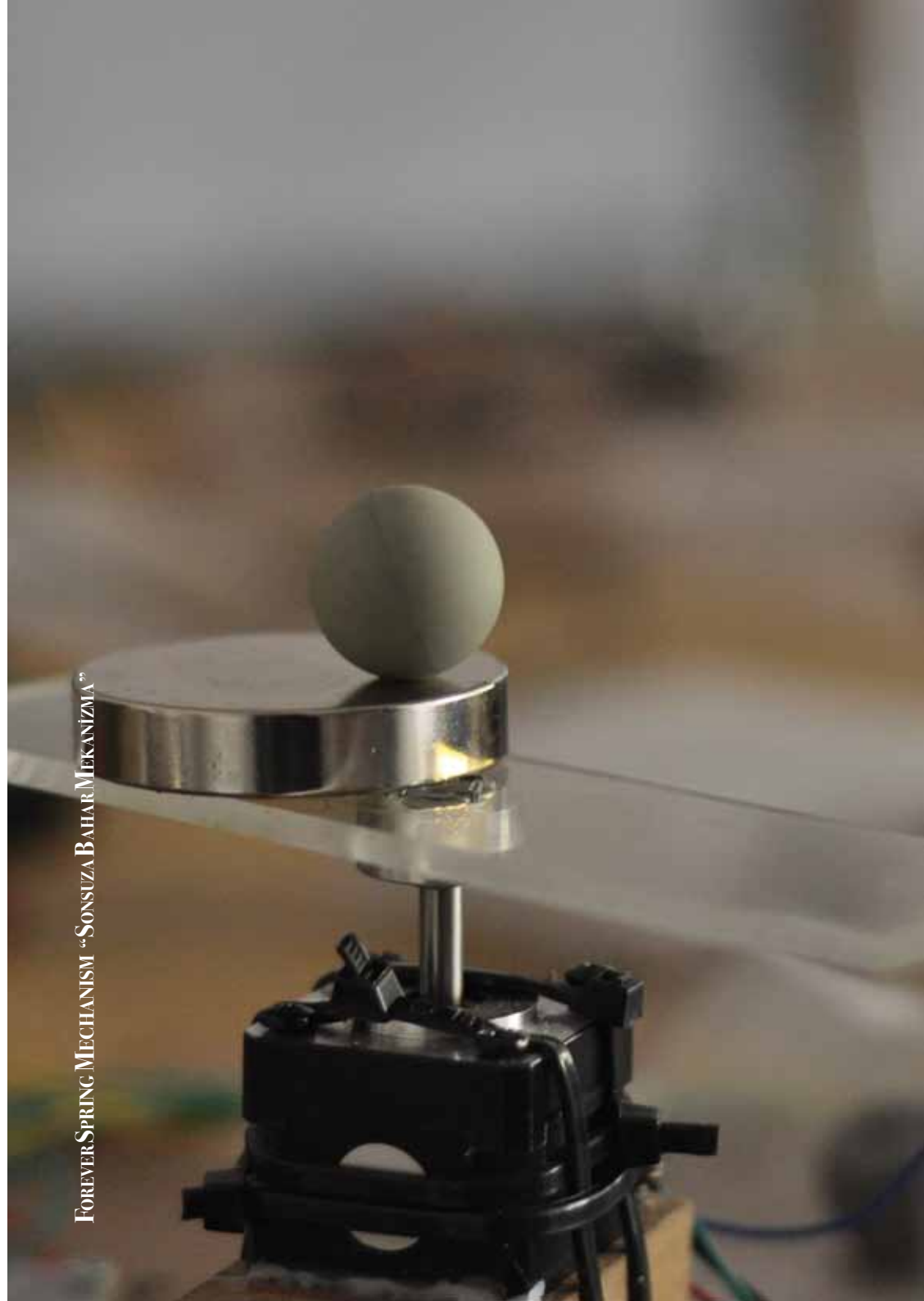
Considering media communication, the quickly developing structure of the electronic age and the communication technology has taken a form enveloping the entire world. The media channels (resources) becoming widespread, while making the world smaller for the aware ones, showed the unaware people how vast the world was. As a fossilized (deep-seated) phenomenon, media evolved into an important character changing societies. This is why, media has become a significant material for contemporary art also. We can observe how, as an art object, the television is part of the artistic production, intensely in Nam June Paik’s works. The artistic works qualified mostly as performance in the Fluxus period have introduced what was not done before or what was new. Of course, considering intellectual inspiration, we shall not skip without mentioning that Fluxus has been extensively influenced by Futurism. From this aspect, the values which have been put forward as new by Fluxus have been shaped by the content of the materials they have used.

The emerging of computers - the most dominantly shaping technological invention of our age – and the subsequent spawning of a media like the Internet – awakening the masses – have resulted in a shift in the fields of interest for contemporary art towards these tools. Contemporary artists of the period have started using this computer-based new media widely for producing their works. The “New Media” concept which has started to be mentioned more frequently in the 2000’s has been theorized in the

WHAT IS NEW ABOUT NEW MEDIA?

art world as an artistic movement, the course of which has been envisaged by Marshall McLuhan. Yet, our admiration for the new, as inherited by modernity, has caused this period, which has emerged out of the motivation to categorize art, to be named as “New Media”. In fact, everything subject to change has been born as new and has got old as time passes. From this perspective, I consider the naming of an artistic movement as new media a conservative and confined attitude which conflicts with the nature of the work. “New Media” hosts a missing content. Contemporary artists, in order not to sway away from the free-thought world they inhabit, usually do not desire to exist under constraining blocks. It is pretty impossible for the art which exerts itself as new media today to maintain existing with the same name centuries later. What is new today is the new possibilities catered by media. Terming resulting works as new could not go beyond a tautological debate. The name of the age we are now in is “The Age of Information”. The world of information in which we are intensely communicating is revealing itself, at a scale almost inhibiting us from breathing. It would be a missing work to categorize the artistic approach we exist in as a period, without mentioning the name of this age. Calling this information-interactive artistic process brought into existence and rooted in many foundations of the society as “Information Art” presents us a more complementary concept, enriching the content of the category.

FOREVER SPRING MECHANISM “SONSUZA BAHAR MEKANIZMA”

Yeni yüceltme modernitenin üzerimize kattığı güncel bir olgu. Tarihin bilgisiz, karanlık dönemlerinde yeniye olan korku, aydınlanma sonrası ışık peşinde koşma tutkusuna dönüştü. Yeni olanı sorgusuz hedefleme, bilimin hayatlandırmamızda güncelleşmesiyle bir hayat biçimine dönüştü. Hergün birbiri ardından ortaya çıkan bilimsel buluşlar, o buluşları yapan kişileri hızla meşhurlaştırdı ve herkesin bildiği ve tanıdığı yüzler olmalarına sebep oldu. Modernite; Einstein, Madam Curie, Edison gibi pek çok başarılı bilim insanlarının toplumda birçok önemli sanatçıdan daha tanınır hale geldikleri bir dönem oldu. Yeni yücelten bu toplumsal değişim elbette kendini sanatta da hissettirdi. Sanatın resim, heykel, müzik gibi yerleşmiş uğraşları dahi hızla kılık değiştirmeye başladı. Sanatçı bilim adamının peşinde olduğu yeni bulma arzusunu sanatında içerik üretmekte bir teknik olarak varetmeye başladı.

Daha önce bir benzeri ve örneği olmayan yeni bir düşünceyi esere dönüştürmek sanatçıların başarı kriteri olarak ortaya çıkmaya başladı. Taklitçi estetik yaklaşımlar yerini fikirsel estetik buluşlara teslim etti. Bu sayede birbirinden belirgin çizgilerde ayrılan Kübizm, Expresyonizm, Fovizm gibi sanatsal akımların ortaya çıktığını görüyoruz. Sanatçılar bilim adamlarına teslim etmekte oldukları ünlerini tekrar ele almış oldular. Ancak yeni görme tutkusu, insanların eserleri hızla tüketmelerine yol açan bir davranışı ortaya çıkarmıştır. Özellikle 20.yy'da fikirsel üretim olarak geçmişe bakıldığında son derece hızlanmış bir değişime tanıklık ediyoruz. Bu değişimin parçası olan “hız” olgusu tüm uygarlıkları şekillendirirken doğası gereği barındırdığı kavramları da gözler önüne çıkardı. “Hız” ayrıntıların göz ardı edildiği, klişeleşmiş ifadeyle büyük resmin algılanmadığı, ancak sürecin ve deneyimin önem kazandığı bir hazzı yapısal olarak önemli kılıyor. İşte bu yüzden ki modernite dönemi eserleri içerik yoğunluğu açısından bir nebze geri çekilerek, formcu yaklaşımları benimsemiştir. Elbette sanatın bu duruşuna yanıt veren

“Kavramsal Sanatlar” olarak genel bir başlıkta örnek verebileceğimiz türler ortaya çıkmıştır. Tüm bu gelişim içinde yeni olan hızla tüketilerek bir nevi kapitalizm çizgisinde bir anlayış sanata taşınmıştır.

Elektronik çağın ve iletişim teknolojisinin hızla gelişen yapısı medya iletişim konusunda tüm dünyayı sarmalayan bir şekile dönüşmüştür. Yaygınlaşan medya kanalları (kaynakları) dünyayı ayağımıza kadar getirirken, farkında olanlara dünyayı küçültürken, farkında olmayanlara dünyanın ne kadar büyük olduğunu anlatmış oldu. Medya kemikleşen bir olgu olarak toplumları değiştiren önemli bir karaktere dönüştü. Bu sayededir ki medya güncel sanatın da önemli bir malzemesi oldu. Televizyonun bir sanat objesi olarak sanatsal üretimin bir parçası olduğunu yoğun bir şekilde Nam June Paik'in eserlerinde görmekteyiz. Fluxus döneminde yapılan daha çok performans olarak nitelendirilen sanatsal uğraşlar daha önce yapılmayan, yani yeniye öne sürer oldu. Elbette fikirsel beslenme olarak Fluxus'un Futurizm'den büyük ölçüde etkilenmiş olduğu eklemekten geçmemek gerekir. Bu açıdan Fluxus'un yeni olarak ortaya attığı değerler kullandıkları malzemenin içeriği ile şekillenmiştir.

Çağımızın en baskın şekillendirici teknolojik buluşu olan bilgisayarlar ve peşi sıra kitleleri hareketlendiren Internet gibi bir medyanın ortaya çıkması güncel sanatın ilgi alanlarının bu konulara yönelmesine sebep olmuştur. Dönemin güncel sanatçıları bilgisayar kökenli bu yeni medyayı eserlerini üretmede yaygın olarak kullanmaya başlamışlardır. 2000li yıllarda daha sıklıkla anılmaya başlanan “Yeni Medya” kavramı Marshall McLuhan'ın rotasını öngördüğü bir sanatsal akım olarak sanat dünyasında teorileştirilmiştir. Ancak modernitenin bizlere mirası olan yeniye olan hayranlığımız, sanatın kategorileştirilmesi güdüsüyle ortaya çıkmış bu dönemin “Yeni Medya” olarak isimlendirilmesine neden olmuştur. Oysa

YENİ MEDYANIN NESİ YENİ?

gelişime uğrayan herşey yeni olarak doğmuş ve zaman geçtikçe eskimiştir. Bu açıdan sanatsal bir akımın yeni medya olarak isimlendirilmesini işin doğası ile çelişen tutucu ve kapalı bir tavır olarak görüyorum. “Yeni Medya” eksik bir içeriği barındırıyor. Güncel sanatçılar yaşadıkları özgür düşünce dünyasından kopmamak adına genellikle dar bir kalıp içerisinde varolmayı arzulamamaktadırlar. Bugün yeni medya olarak kendini var eden sanatın bundan yüzlerce yıl sonra aynı isimde kendini var etmesi oldukça olanaksızdır. Bugün yeni olan şey medyanın bizlere sağladığı yeni imkanlardır. Ortaya çıkan eserlere yeni demek totolojik bir tartışmayı geçmemektedir. İçinde bulunduğumuz çağın adı bilgi çağıdır. Yoğun olarak iletişim içinde olduğumuz bilgi dünyası, neredeyse nefes almamıza bile izin vermeyecek ölçüde kendini göstermektedir. Bu çağın adını anmadan dönem olarak içinde bulunduğumuz sanatsal yaklaşımı kategorileştirmemiz eksik bir uğraş olacaktır. İçinde bulunduğumuz, toplumun birçok temelinde var edilen ve yerleşmiş olan bilgi etkileşimli bu sanatsal sürece “Bilgi Sanatı” demek kategorinin içeriğini zenginleştirerek daha bütünlüyci bir kavramı karşımıza sunmaktadır.

FOREVER NONSENSE “SONSUZA ANLAMSIZ”

FOREVER NONSENSE SONSUZA ANLAMSIZ

INTERACTIVE CONTROLLED SPEED IN CIRCULAR MOTION
ETKİLEŞİMLİ HIZ KONTROLLÜ DAİRESEL HAREKET

Kinetic Programmed Interactive Sculpture Kinetik Programlanmış Etkileşimli Heykel
30 cm x 30 cm x 70 cm

<http://www.selcukartut.com/forever/forevernonsense>

FOREVER NONSENSE "SONSUZA ANLAMSIZ"

FOREVER TOGETHER
SONSUZA BERABER

FOREVER TOGETHER SONSUZA BERABER

CIRCULAR MOVEMENT IN TANDEM
BERABER DAİRESEL HAREKET

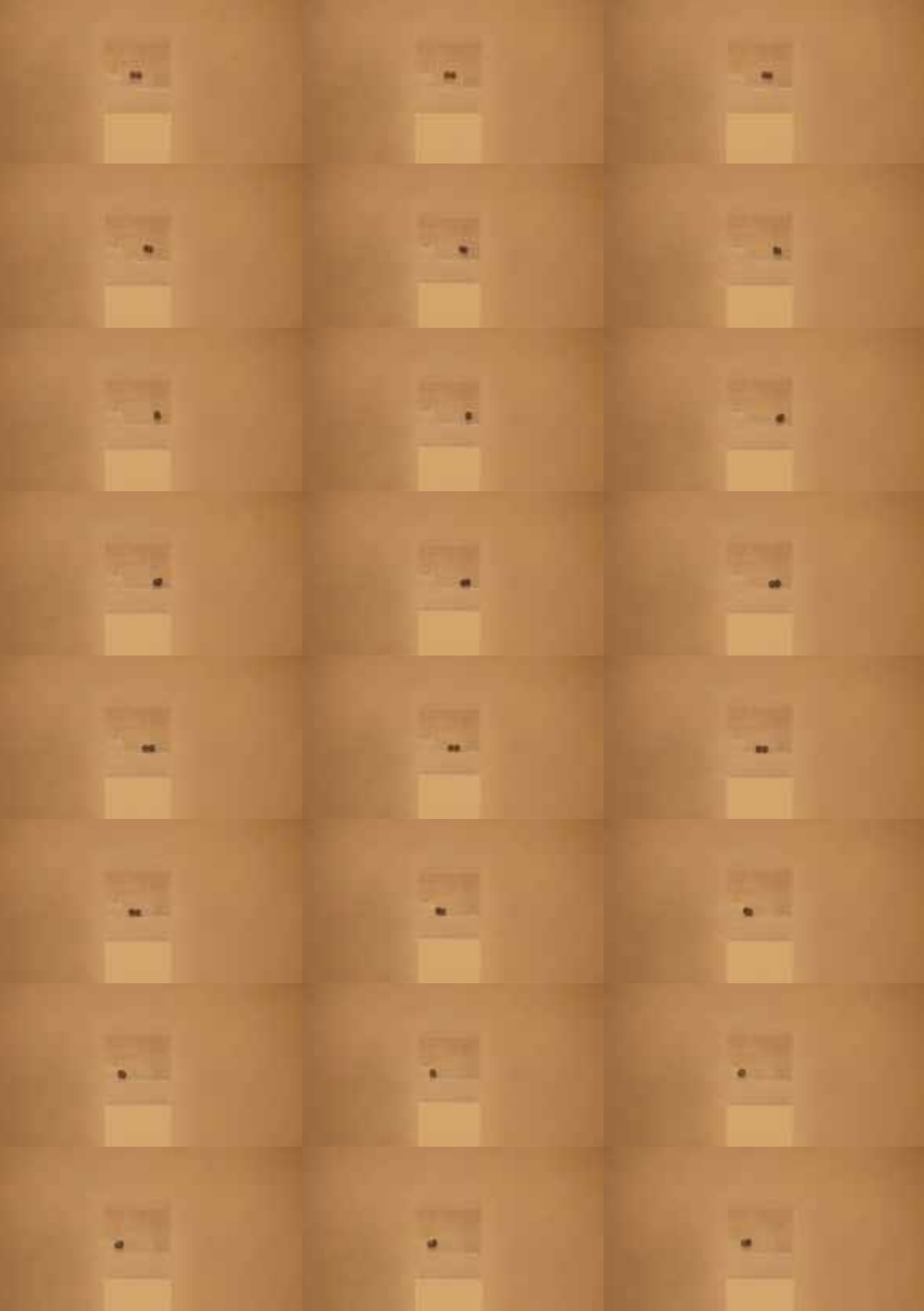
Kinetic Programmed Sculpture Kinetik Programlanmış Heykel
20 cm x 20 cm x 110 cm

<http://www.selcukartut.com/forever/forevertogether>

FOREVER TOGETHER "SONSUZA BERABER"

FOREVER OPOSING
SONSUZA KARŞI

FOREVER OPPOSING SONSUZA KARŞI

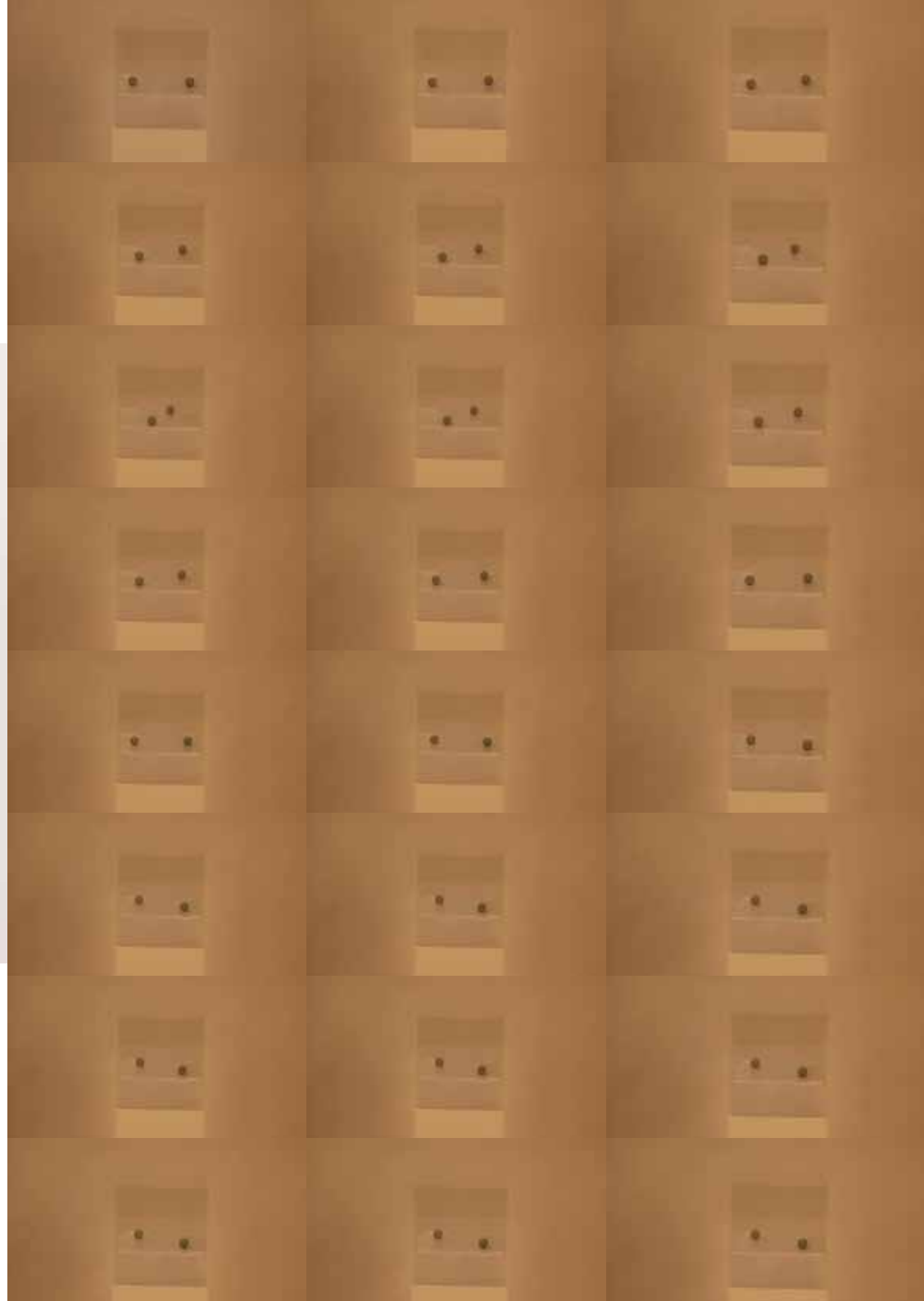
STOP AND MOVE CIRCULAR MOVEMENT IN TANDEM
DUR KALKLI BERABER DAİRESEL HAREKET

Kinetic Programmed Sculpture Kinetik Programlanmış Heykel
20 cm x 20 cm x 110 cm

<http://www.selcukartut.com/forever/foreveropposing>

#FOREVER

1. FOREVER YOUNG (PLEXI CASE, KAIDE)
2. FOREVER TOGETHER (PLEXI, KAIDE, MAGNET)
3. FOREVER OPPOSING (KAIDE)
4. FOREVER MOMENTUM (KAIDE)
5. FOREVER A/B - *two days*
- 6.

FOREVER MOMENTUM
SONSUZA MOMENTUM

FOREVER MOMENTUM SONSUZA MOMENTUM

FAST SPEED RANDOM MOVEMENT
HIZLI RASTLANTISAL HAREKET

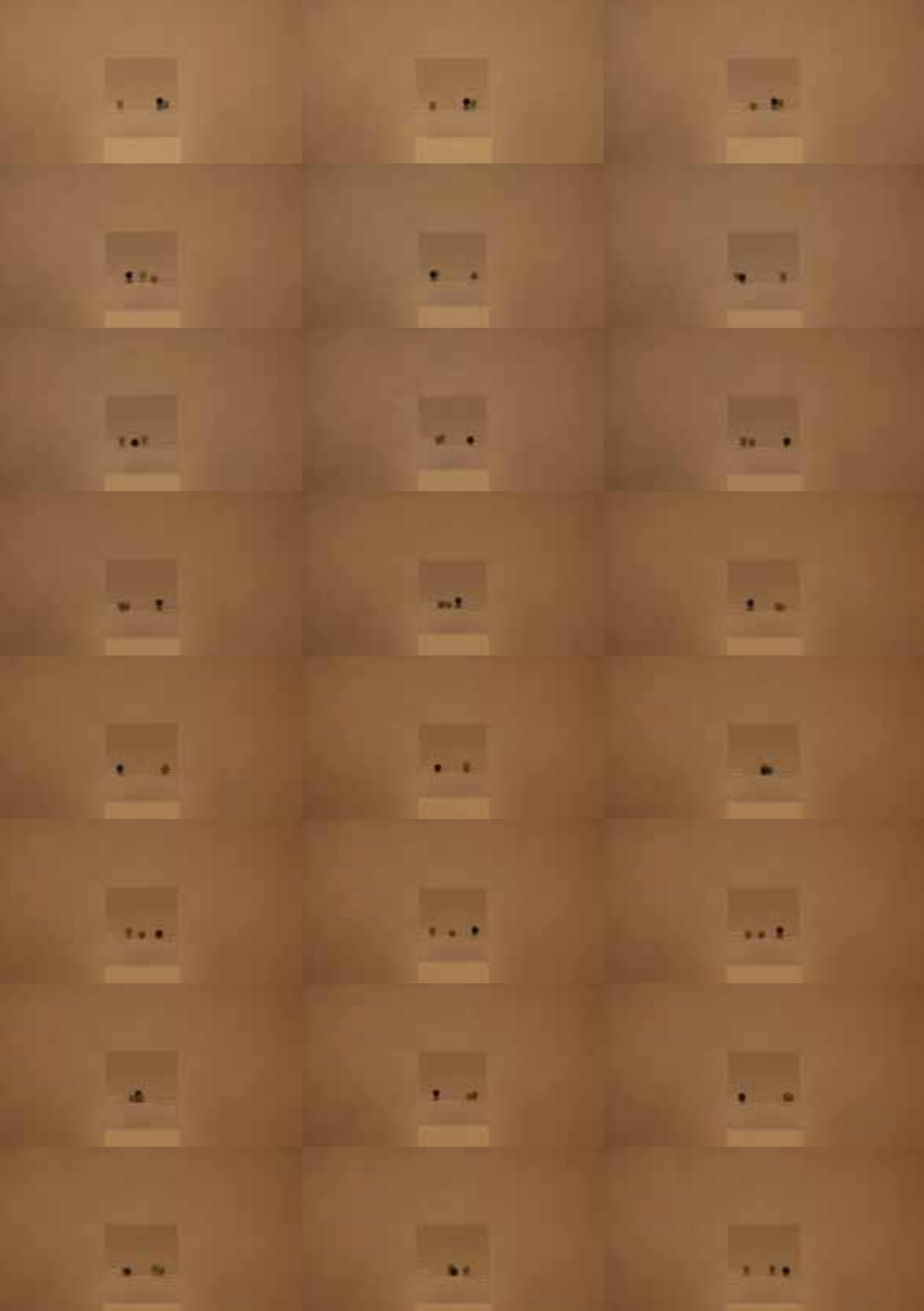
Kinetic Programmed Sculpture Kinetik Programlanmış Heykel
20 cm x 20 cm x 110 cm

<http://www.selcukartut.com/forever/forevermomentum>

FOREVER MOMENTUM "SONSUZA MOMENTUM"

FOREVER YOUNG
SONSUZA GENÇ

FOREVER YOUNG SONSUZA GENÇ

CIRCULAR MOVEMENT IN TANDEM
BERABER DAİRESEL HAREKET

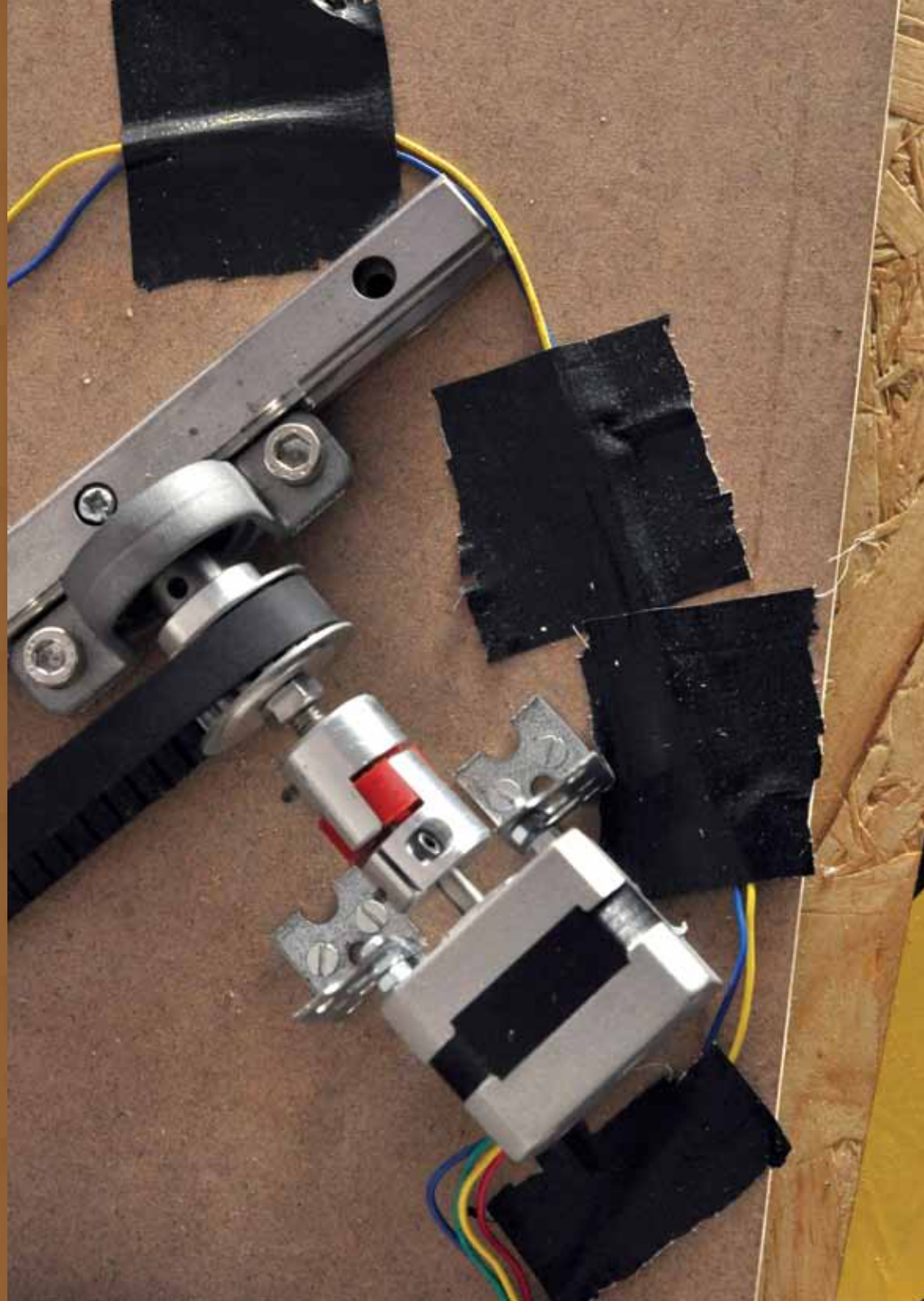
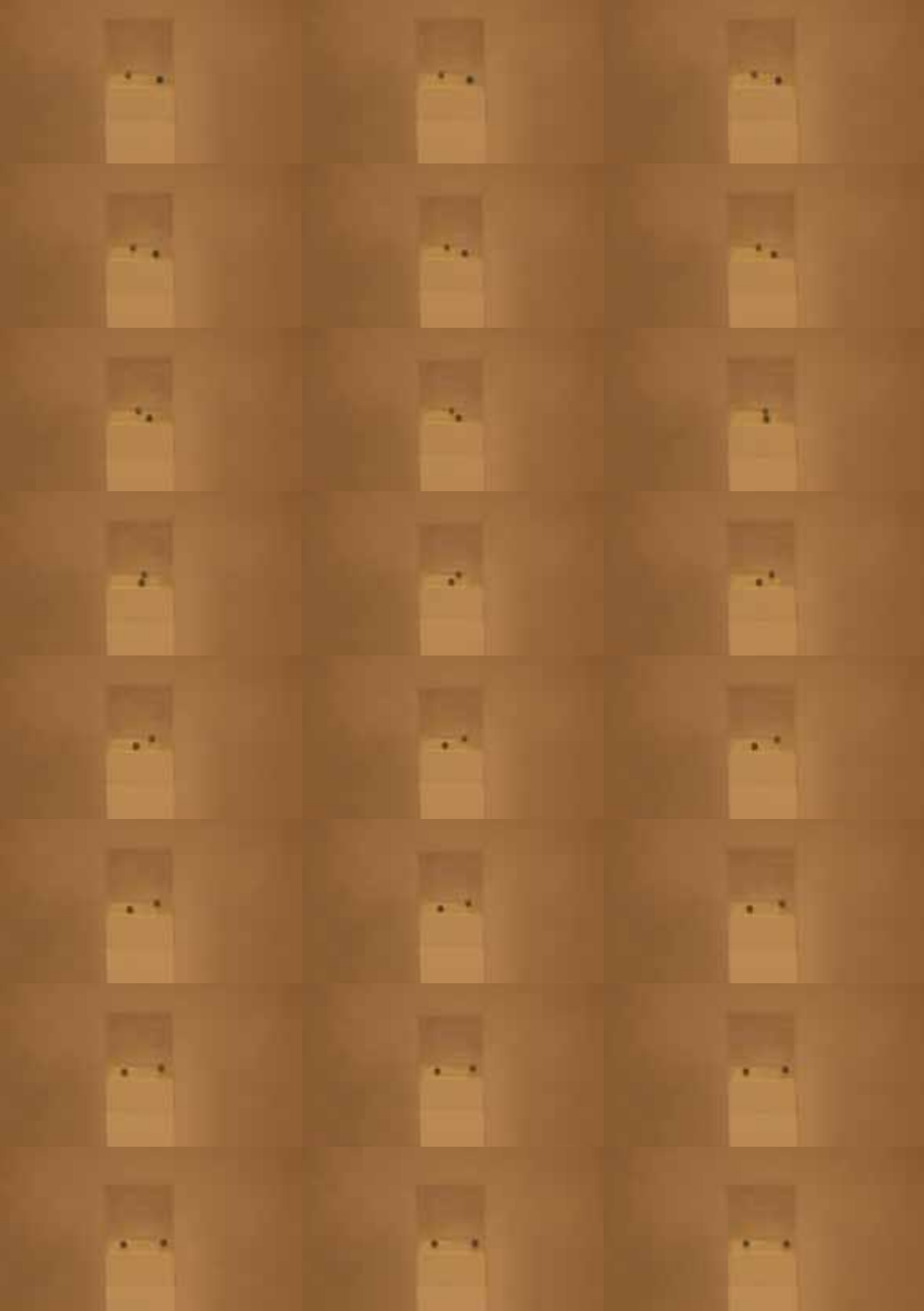
Kinetic Programmed Sculpture Kinetik Programlanmış Heykel
20 cm x 20 cm x 110 cm

<http://www.selcukartut.com/forever/foreveryoung>

FOREVER YOUNG "SONSUZA GENÇ"

We are in an epoch in which contemporary art changes form rapidly. Concepts and definitions have avoided an intersection since we abandoned questioning the order of earth and were left all alone with chaos; no meeting can be established. I am calling out to you as one of the near-term witnesses of this confusion. I am calling out to you from a generation who has asked more questions to the google search engine than to dad and who has started seeing the facebook internet site interface more than mom's (inter)face. I believe that, under these circumstances, (older) parents of today must be experiencing serious traumas.

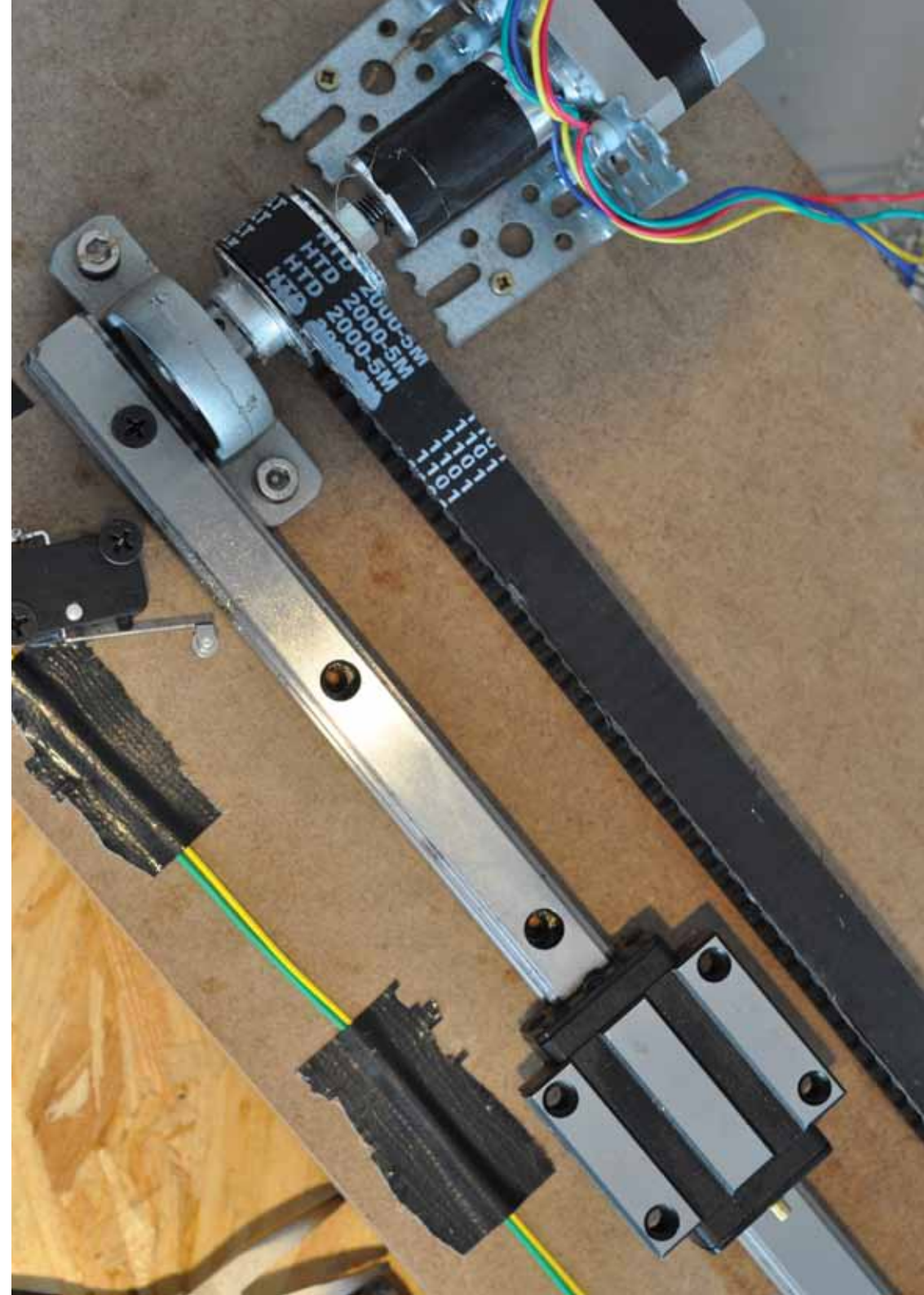
While exposing a new scandal everyday, the fast communication sources of our age, also check our doors continuously by questioning the understanding of social morality and the ethical behaviours. As image capture devices scale down into nano- dimensions and when a person, necessarily, has unavoidably accepted the fact that this "Big Brother Watching" feeling has surrounded our lives, one is through an anxious waiting, as in, when will we come out, whose turn is it? Will we all have sex tapes one day, I wonder?

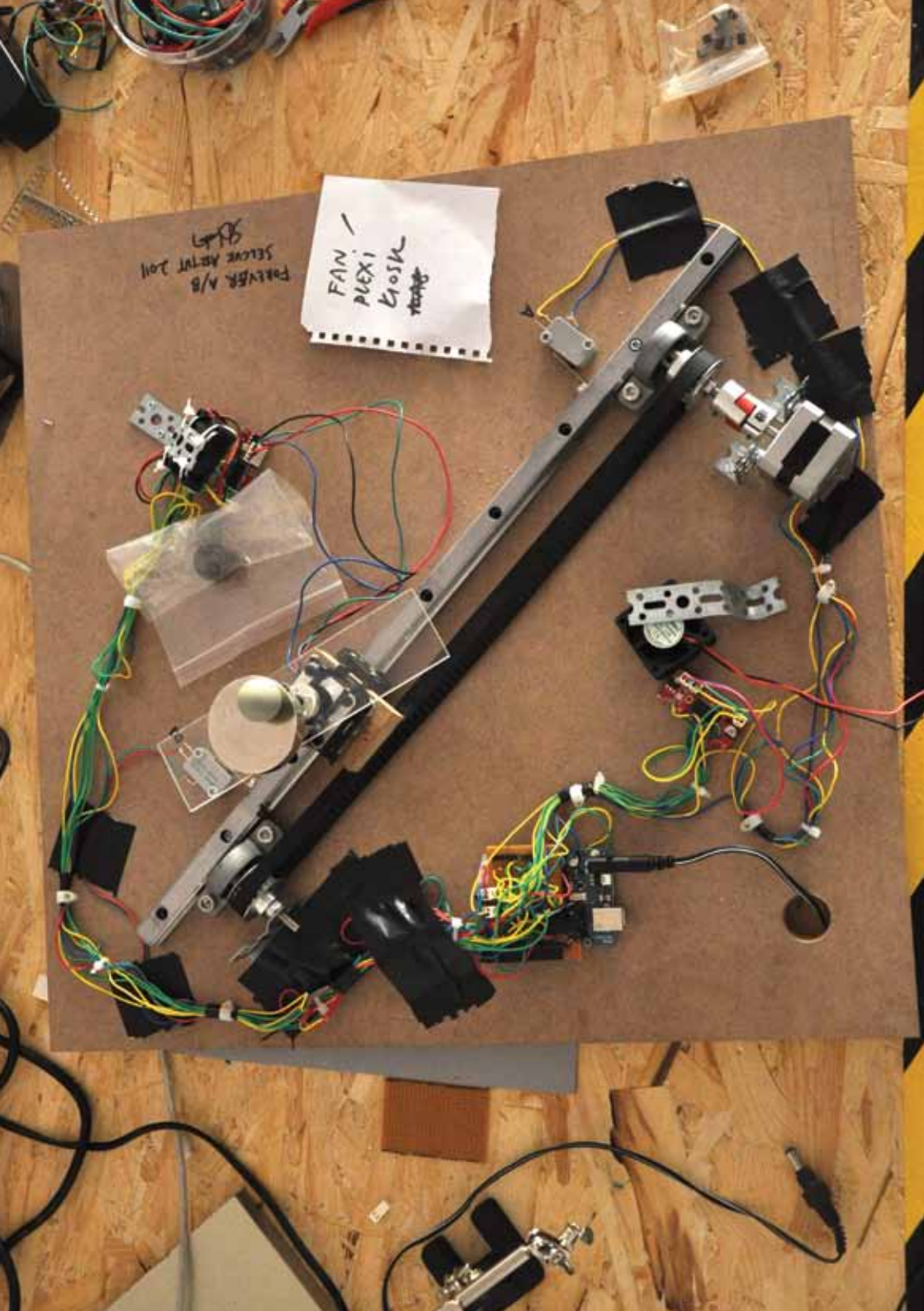
Considering Nietzsche, one of the important philosophers of the recent past, saying "God is dead. .. And we have killed him.", it would not, I believe, be very wrong to substitute technology for God today. Religions, structuring the survival systems of societies with dogmatic methods, while still existing today, who is really in control has been the society itself commonly utilizing technology now. I believe, the old debates about how media has (mis-)guided the masses are coming to an end with the description of an age, objective, with the common use of independent platforms and (an age) in which, with participation covering more orientations, information is shared. What we tried to hide beyond closed doors in the past, could now suddenly appear on a screen on the next table.

At this time when technology not only penetrates our lives with its technical aspects, but, questioning also social values, (it) enters right into our bedrooms, it is of course not possible for contemporary art to remain indifferent to what is going on. Although it seems that the information becoming portable and storable with(in) media provides a good opportunity for the preservation of artistic productions whose permanence matters, another debate arises on representation and originality issues that the concept of "recording" brings along. If we go along the recordability of music, it is possible to state that recorded music works provide a new opportunity for us to witness performance beyond the purely formal expression of music with scores. This testimony, which could as well be interpreted as a trip in time, has a one-way traffic; you can only access past times. And while saying a trip to the past, if this means staying away from being melancholic, a superficial, missing experience exists, when compared to what is real. The recorded one never reflects the same. The more effort we put into it and we move our memoria continuously to media, what we turn back and look at could never go beyond being documents each. What a pity it is that, rather than utterly experiencing the moment, it has been a new custom of our day to watch the goings-on frame-by-frame through the bright screen of the mobile phone, the photograph machine. There are so many recorded images of our lives we never could return later to look at. Only in 2008, it is known that, Facebook hosted 10 billion photos. If we were to put all these photos together, it would be possible to make a 1.5 year-long-movie.

Media's bearing witness to our lives and document-ing what is going on is an important step for the proliferation of art. Today, many people could easily view many art works preserved at various places in the world, through the various catalogues at home. While works of art, as in the past, could access a limited number of people in churches, museums,

now with the several branches of the media, enthusiasts could access any information they wanted. But this mentioned “witnessing” state of media, as in the case that the second narrator could distort information, results in the alteration of information. Alteration could often damage the essence and the presentation quality of the art work. Between looking at Andy Warhol’s portrait Mao in envelope-stamp-sized dimensions and viewing it in its original dimensions, there exists some serious difference esthetically beyond accessing information. Of course, all copies we consider different than the original could never go beyond being only simulations. When we show the originals, the exhibition of the traditional works of art like painting, statue when compared to space- and media- dependent works like installation, interaction art, video art does not result in considerable differences, considering physical conditions. For example, in video art, even if the finally prepared media is a tape, film or multimedia file, the players and the reflectors employed for the presentation technique fail to provide the standarts required both for color and light intensity and for scaling. Therefore, the artist has to prepare a clear condition from the media player to the reflector. Much as watching a movie creates differences of scale on the cinema screen or the television screen, the media-dependent art works shall also be presented with their own standarts and conditions. Otherwise, it should be stated that, the exhibited work shall never go beyond a weak testimony.

TEKNOLOJİK MEDYA BAĞIMLI SANAT VE TEMSİLİ

Güncel sanatın hızla boyut değiştirdiği bir dönem içindeyiz. Kavramlar ve tanımlamalar dünyanın düzenini sorgulamayı bırakıp kaos ile yapayalnız kaldığımızdan beri bir türlü kesişmekten kaçınıyorlar, buluşma sağlanamıyor. Size bu karmaşanın yakın dönem tanıklarından birisi olarak sesleniyorum. Ben Google arama motoruna yaşamı boyunca babasından daha çok soru sormuş, Facebook internet sitesinin arayüzünü annesinin (ara) yüzünden daha çok görmeye başlamış bir kuşaktan sesleniyorum. Sanırım bu koşullar altında günümüzün ebeveynleri ciddi travmalar yaşıyor olmalılar.

Çağın hızlı iletişim kaynakları, hergün yeni bir skandalı daha ortaya çıkarırken, bir yandan da toplumsal ahlak anlayışını ve etik davranışları sorgulayarak sürekli kapımızı yokluyor. Görüntü yakalayıcılar nano boyuta doğru küçülmeye devam ederken, insan ister istemez Big Brother (Biri Bizi Gözetliyor) hissini hayatımızı çepeçevre sardığı gerçeğini kaçınılmaz bir şekilde kabullenmiş iken, ne zaman vitrine çıkacağız, sıra kimde? diye endişeli bir bekleyiş içinde oluyor. Acaba birgün hepimizin seks kaseti olacak mı?

Yakın geçmişin önemli düşünürlerinden Nietzsche “Tanrı öldü, onu biz öldürdük” derken, bugün tanrının yerine teknolojiyi koymak çok da yanlış olmaz diye düşünüyorum. Toplumların yaşama sistemlerini dogmatik yöntemlerle yapılandıran dinsel kuramlar, bugün varlıklarını halen devam ederken, kontrol edici artık yaygın bir şekilde teknoloji kullanan toplumun bizzat kendisi oldu. Medyanın kitleleri yönlendirmesi üzerine olan eski tartışmaların, artık bağımsız platformların yaygın kullanımı ile tarafsız, daha çok yönelimci bir katılım ile bilginin paylaşıldığı bir çağ tanımı ile sona ermeye başladığını düşünüyorum. Geçmişte kapalı kapılar ardında saklamaya çalıştığımız bir anda yan masadaki ekranda belirebiliyor.

Teknolojinin hayatlarımıza sadece teknik boyutlarıyla değil, neredeyse tüm toplumsal değerleri de sorgulayarak yatak odalarımıza kadar girdiği bu dönemde, güncel sanatın bu olan bitene seyirci kalması elbette olası değil. Bilginin medya ile taşınabilir, saklanılabilir olması, kalıcılığı önemli olan sanatsal üretimlerin korunabilmeleri açısından iyi bir imkan sağlıyor gibi gözükse de kaydetmenin peşinde getirdiği, temsil ve gerçek kavramları üzerine bir başka tartışma ortaya çıkıyor. Müziğin kaydedilebilmesi üzerinden gidecek olursak, kaydedilen müzik eserlerinin müziğin salt form olarak nota ifadesi ile anlatılmasından öte, bizlere performansa dair tanıklık edebilmemiz açısından yeni bir fırsat yarattığını söylemek mümkün. Zaman içinde yolculuk olarak da yorumlanabilecek bu tanıklık tek yönlü bir trafiğe sahip; yalnızca geçmiş zamana ulaşabiliyorsunuz. Geçmişe yolculuk derken de melankolik olmaktan uzaklaşmak gerekirse gerçek ile kıyaslandığında yüzeysel, eksik bir deneyim sözkonusu varolan. Kaydedilen asla aynısını yansıtmıyor. Ne kadar çabalasak ve hatıralarımızı sürekli medyalara taşısakta, dönüp baktıklarımız birer belge olmaktan öteye geçemiyorlar. Ne yazık ki anı doya doya yaşamaktansa sürekli cep telefonunun, fotoğraf makinasının parlak ekranından olan biteni kare kare izlemek günümüzün yeni alışkanlıklarından birisi oldu. Sonrasında geri dönüp bakamadığımız kayıt altına alınan o kadar görüntü var ki hayatlarımızdan. Sadece 2008 yılında Facebook'ta 10 milyar fotoğraf olduğu biliniyor. Bütün fotoğrafları birleştirmeye kalksak 1.5 yıl süresi olan bir film yapmanız olası.

Medyanın yaşamlarımıza tanıklık etmesi ve olan biteni belgelemesi sanatın yaygınlaşması anlamında önemli bir durak. Bugün birçok insan evlerindeki çeşitli kataloglarda dünyanın çeşitli yörelerinde korunan birçok sanat eserini kolaylıkla görebiliyorlar. Sanat eserleri geçmişteki gibi kiliselerde, müzelerde sınırlı sayıda insana ulaşabilirken, artık medyanın çeşitli kolları ile meraklıklar istedikleri bilgiye ulaşabiliyorlar.

Ancak medyanın bahsettiğimiz tanıklık hali, ikinci anlatıcının bilgiyi saptırabilmesi örneğinde olduğu gibi başkalaştırmaya yönelik bir sonucu ortaya çıkarıyor. Başkalaştırma çoğunlukla sanat eserinin özünü ve sunum karakterini zedeleyebiliyor. Andy Warhol'un Mao portresini mektup pulu boyutunda izlemek ve orijinal boyu ile izlemek arasında bilgiye ulaşmaktan öte estetik anlamda ciddi bir farklılık söz konusu. Elbette aslından farklı gördüğümüz tüm kopyalar sadece bir benzetim olmaktan öteye geçemiyorlar. Aslını sergilediğimiz zaman resim, heykel gibi geleneksel sanat eserlerinin sergilenmesi; yerleştirme, etkileşim sanatı, video sanatı gibi mekan ve medya bağımlı eserlere kıyasla fiziki koşullar anlamında ciddi farklılıklar ortaya çıkarmıyor. Örneğin video sanatında nihai hazırlanan medya bant, film veya çoklu ortam dosyası bile olsa sunum tekniğinde kullanılan oynatıcılar ve yansıtıcılar gerek renk ve ışık yoğunluğu anlamında, gerek ölçek anlamında istenen standardı sağlamak açısından yetersiz oluyorlar. Bu durumdan ötürü sanatçının medya oynatıcısından, yansıtıcısına kadar net bir koşul hazırlaması gerekiyor. Film izlemenin sinema ekranında veya televizyonda ölçek anlamında farklılıklar yarattığı gibi medya bağımlı sanat işlerinin de kendi standartları ve koşulları içinde sunulması gerekiyor. Aksi takdirde sergilenen işin sadece zayıf bir tanıklık aşamasından öteye geçemeyeceğini söylemek gerekiyor.

B

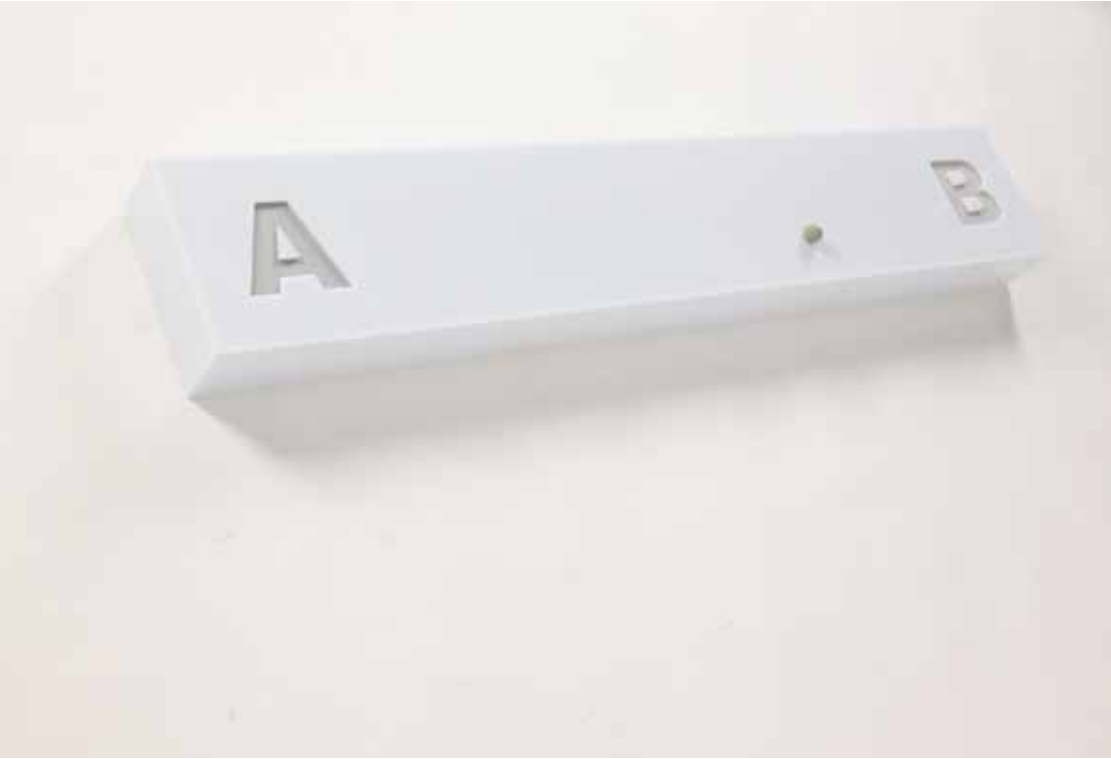
FOREVER A-B
SONSUZA A-B

A

FOREVER A-B SONSUZA A-B

LINEAR MOVEMENT BETWEEN A AND B
A VE B ARASINDA DOĞRUSAL HAREKET

Kinetic Programmed Sculpture Kinetik Programlanmış Heykel

120 cm x 20 cm

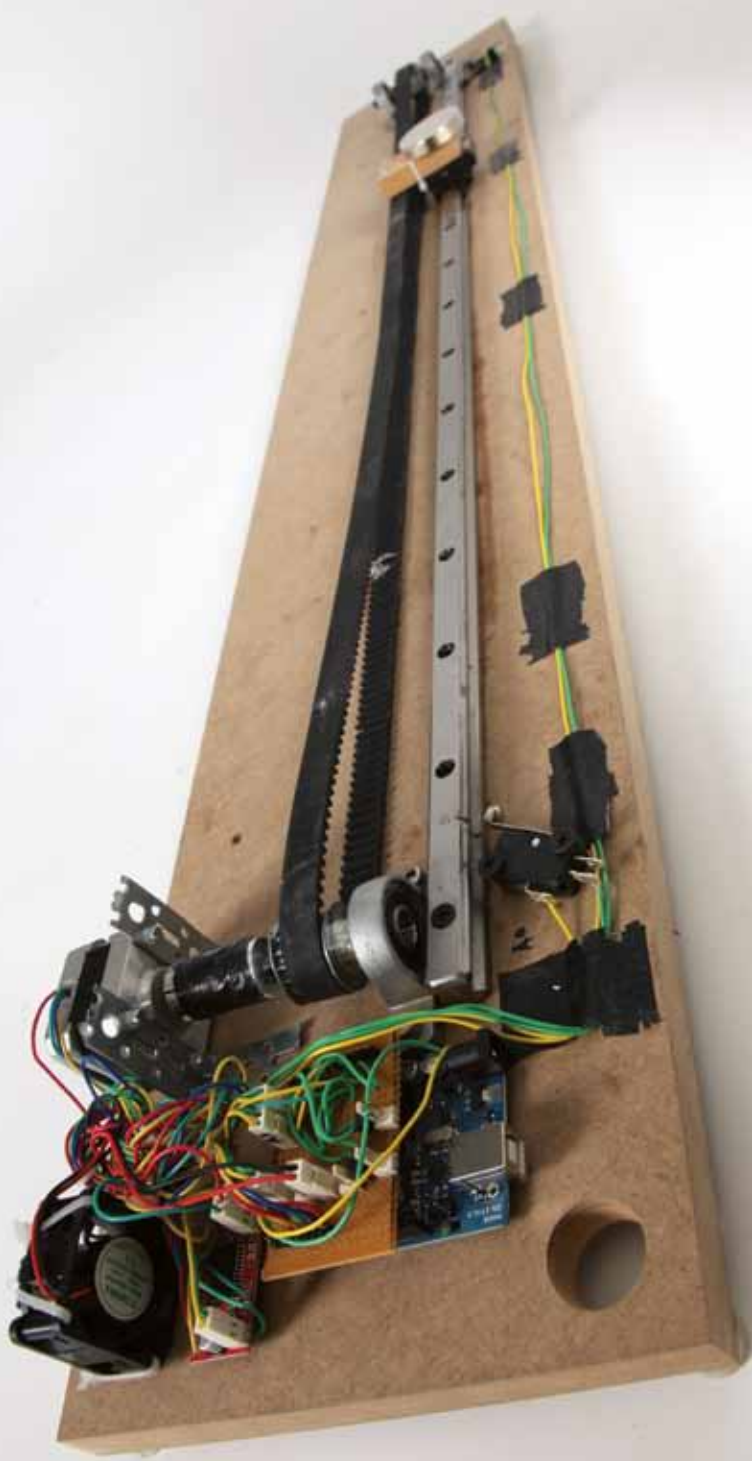

<http://www.selcukartut.com/forever/foreverab>

FOREVER A-B "SONSUZA A-B"

FOREVER A-B MECHANISM "SONSUZA A-B MEKANIZMA"

STUDIO "STÜDYO"

Is technology a thought having emerged to control nature? In the name of controlling nature beyond their powers, people have created systems more powerful than themselves. If we are to proceed on the path initiated by this technologically deterministic approach, it is evident that, at the foundation of the mentioned motive to control, lies—as a building stone—a significant capacity for power. Being able to make tons of load easily take off by a simple button, humankind has surpassed her/his own physical capacity and guided the civilization she/he is in by means of the countless machines she/he has designed and produced.

Considering their features of utilization, it is possible to observe that machines sometimes act as extensions of our bodies. The most common example we could give for this is our routine of using automobiles. Today, the automobile is well beyond a machine we control with our feet and arms. When the speed reached nowadays comes into question, the automobile has transformed into another body. Although the behaviours we exhibit while using automobiles have been defined by various traffic rules, to give a more significant example, the fast travelling state on the highway has internalized the feeling that (rather) we are in motion with our physical bodies. The body is no more made up of mere flesh and bones, but it merges with the chassis and the motor (engine) skills of the automobile. The object in motion is an association of human and technology. Beyond thinking she/he alone is the object moving fast, the human has become corporeal with the technological object.

As in our automobile example, the superior physical power in the structure becoming corporeal, the motor, while hiding behind the interface identified as the chassis, also creates the main propulsive power of the system. Today, changing from shape to shape, the mentioned interface has made this propulsive force, the motor, a part of our daily

lives. The various motors—small to large—I used while producing the works in the series “Forever”, constituted the main structure of the mechanisms of the kinetical works I produced with their rotational motions and their resulting repeat abilities. The motors I programmed separately to incorporate individual characters became—through the designed interfaces—the motion modules of the works. Yet, the result obtained is not based on how flawlessly the programmed motors operate. While the works—through the utilized motors—become corporeal with their propulsive powers, the controlled behaviours of the motors have each become sub-texts for the conceptual setup of the works.

Teknolojiyi doğayı kontrol etmek için ortaya çıkmış bir düşünce midir? İnsanlar güçleri yetmeyeceği seviyede doğayı kontrol edebilmek adına kendilerinden daha güçlü sistemler yaratmışlardır. Ancak bu teknolojik deterministik yaklaşım ile çıktığımız yola devam etmek gerekirse, bahsedilen kontrol etme güdüsünün temelinde yapıtaş olarak belirgin bir güç kapasitesi olduğu ortadadır. Tonlarca yükü basit bir düğme ile kolaylıkla havalandırabilen insanlık kendi fiziki kapasitesini aşmış, tasarladığı ve ürettiği sayısız makinalar sayesinde içinde bulunduğu uygarlığı yönlendirmiştir. Kullanım özellikleri açısından incelemek gerekirse makinaların kimi zaman vücutlarımızın birer uzantısı olarak davrandıklarını gözlemek mümkün. Bu konuda verilebilecek en yaygın örnek otomobil kullanma alışkanlığımızdır. Bugün otomobil ayağımızla ve kolumuzla kontrol ettiğimiz bir makina olmaktan çıkmıştır. Artık edinilen yüksek hız söz konusu olduğunda otomobil başka bir vücuda dönüşmüştür. Otomobil kullanırken sergilenen davranışlar çeşitli trafik kuralları ile tanımlanmış da olsalar daha belirgin bir örnek olarak otobandaki hızlı seyahat hali fiziki vücudumuz ile hareket halinde olduğumuz hissini içselleştirmiştir. Kişinin vücudu et ve kemiklerden ibaret olmamakta, otomobilin kaportası ve motor yetenekleri ile birleşmektedir. Hareket halinde olan nesne bir insan-teknoloji birlikteliğidir. İnsan hızla giden nesnenin sadece kendisi olduğunu yaşamaktan öte teknolojik nesne ile vücutsallaşmıştır. Otomobil örneğimizde olduğu gibi vücutsallaşan yapıdaki üstün olan fiziki güç yani motor, şase olarak tanımlanan arayüzün arkasında saklanırken aynı zamanda sistemin asıl itici gücünü oluşturmaktadır. Günümüzde bahsedilen arayüz şekilden şekle girerek bu itici gücü yani motoru hayatımızın gündelik bir parçası haline getirmiştir. Forever serisindeki işleri üretirken kullandığım irili ufaklı birçok motor ortaya çıkardıkları dönüş hareketleri ve bu sayede tekrar yetenekleri ile ürettiğim kinetik eserlerin mekanizmasının temel yapısını oluşturdular. Programlayarak ayrı ayrı karakterler kazandırdığım motorlar tasarlanmış

arayüzler sayesinde eserlerin hareket modülleri oldular. Ancak elde edilen sonuç, programlanmış motorların ne kadar mükemmel çalıştıkları üzerine kurulu değildir. Eserler kullanılan motorlar sayesinde itici güçleri ile vücutsallaşırken motorların kontrollü davranışları eserlerin kavramsal duruşlarının alt birer metinleri olmuşlardır.

FOREVER ORDERED CHAOS
SONSUZA DÜZENLENMİŞ KAOS

FOREVER ORDERED CHAOS SONSUZA DÜZENLENMİŞ KAOS

NINE SPHERES IN RANDOM MOVEMENTS
DOKUZ KÜRE RASTLANTISAL HAREKET

Kinetic Programmed Sculpture Kinetik Programlanmış Heykel
130 cm x 130 cm x 90 cm

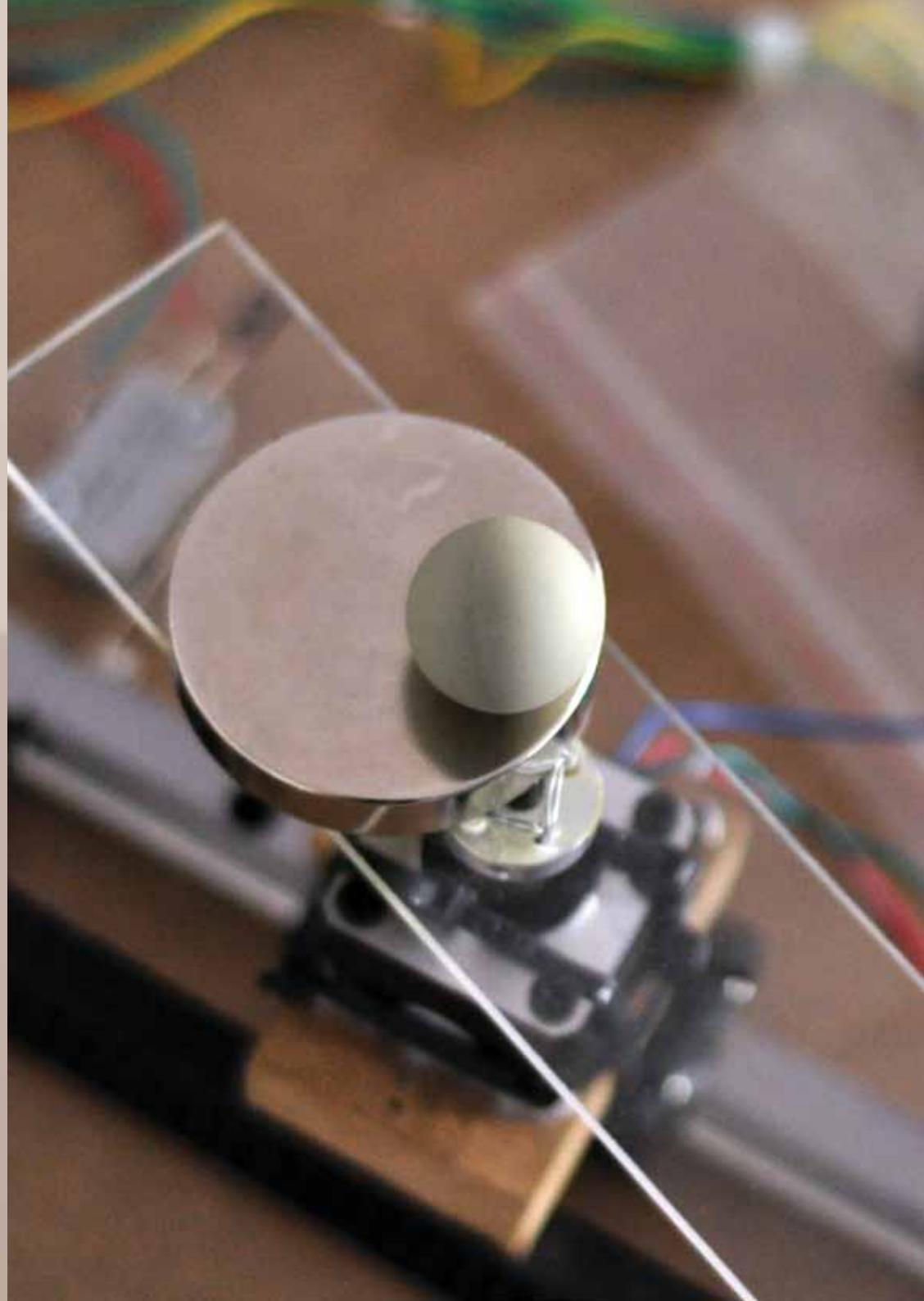

<http://www.selcukartut.com/forever/foreverorderedchaos>

FOREVER ORDERED CHAOS "SONSUZA DÜZENLENMİŞ KAOS"

FOREVER ORDERED CHAOS "SONSUZA DÜZENLENMİŞ KAOS"

For my 8 months old handsome boy Kaya who bursts out laughing at my artworks with a completely unbiased look. I wish you would enjoy my artworks at least as he does.

“Sonsuza” için hazırladığım mekanik sistemlere bakarak kahkahalar atan şu anda 8 aylık olan yakışıklı oğlum Kaya için... Umarım siz de en az onun kadar zevk duyarsınız.

<http://www.selcukartut.com/forever/kayalaughing>

Photographs/Fotoğraflar: Yasemin Artut

Catalog Design/Katalog Tasarımı: Selçuk Artut, Bülent Bingöl

Thanks/Teşekkürler

CDA-Projects, Moiz Zilberman, Yasemin Artut, Sabancı Üniversitesi, Osman Koç,
Hilmi Uçak, Murat Uçak

Selçuk Artut lives and works in İstanbul. He has received his BSc in Mathematics from Koç University, İstanbul and his MA in Sonic Arts from Middlesex University, London. He is soon about to receive his PhD on Philosophy of Media Communications. Currently, he is teaching Sound, Interaction, Philosophy of Technology, Art, and Culture courses at Sabancı University as a full-time faculty member. His artistic activities are mainly focused on contemporary media practices on human technology interactivity.

Selçuk Artut, İstanbul'da yaşıyor. Lisans derecesini Koç Üniversitesi Matematik Bölümü'nden, yüksek lisansını Londra Middlesex Üniversitesi Sesnel Sanatlar Bölümü'nden aldı. Doktorasını Medya İletişim Felsefesi üzerine tamamlamak üzeredir. Şu anda tam zamanlı olarak Sabancı Üniversitesi Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Programı'nda Ses, Etkileşim Sanat ve Tasarımı, Teknoloji, Kültür ve Sanat Felsefesi üzerine dersler vermektedir.

www.selcukartut.com

His selected exhibitions and performances include

2011

Forever: CDA-Projects (solo)
Contemporary İstanbul
Untitled Original: CDA-Projects
Berliner Liste 2011
Art Beat İstanbul 2011
Art Hong Kong 2011 (solo)
Art Bosphorus İstanbul – 2011
E.V.A. Bashimi Art House Gallery, Salzburg Austria
Art Stage Singapore 2011
Existrong: CDA-Projects

2010

İstanbul, Contemporary İstanbul
Cabinet-as theater performer, video artist, sound designer : Theater
Freiburg-garajistanbul
Semaine du Cerveau-L'art a L'Hopital Exhibition, Geneva, Switzerland
A/B "Solo Exhibition" –Operation Room (solo)

2009-2005

Younger Than Jesus: Catalog - Newmuseum, NY, USA, 2009
NewsPaperBox: File Festival, Sao Paolo, 2008
Substairs: İstanbul Biennial, 2007
Improvhelsinki: Helsinki, 2007
Bares do Porto: Portugal, 2006
New Electronic Music: İstanbul, 2006
Aldwych London Transport: London, 2004

Artut plays the bass guitar in Replikas (www.replikas.com) as a professional as well as individual art activities.

cda | projects

Bu katalog 02-31 Aralık 2011 tarihleri arasında CDA-Projects tarafından düzenlenen Selçuk Artut'un **Sonsuza** adlı sergisi için 1000 adet basılmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. İzin almadan çoğaltılamaz, yayınlanamaz, dağıtılamaz.

*This catalogue is printed 1000 copies for Selçuk Artut's exhibition entitled **Forever** organized by CDA-Projects on December 02nd-31th, 2011. All copyrights belong to CDA-Projects. This catalogue cannot be copied, re-printed or distributed without the permission of CDA-Projects.*